

NAVIE

AUDREY
LAINÉ

Doble jo

andana
gráfica **AH**

Hi ha cap sentiment més infernal que tenir la impressió de no trobar-te mai bé del tot? És dins del nostre cap, constantment, com un monstre malvat que ens xiuxiueja: «Ets una merda.» No impedeix somriure. Ni fer com si tot anés bé. Actuar d'aquesta manera és esgotador. Volia escriure aquest llibre per mostrar-vos la cara fosca d'un benestar aparent. Sembla que cal estimar-se. Sembla que som el nostre propi enemic. Sembla que cal tenir cura d'un mateix, que la benvolença comença per la consideració que tenim d'un mateix. Sembla que cal menjar cinc racions de fruita i verdura al dia. Sembla que cal escoltar el cos. Sembla que l'opinió dels altres no és important, que cal alliberar-se'n. Sembla que cal que no ens deixem dominar per ningú. Sembla que cal perdonar. Sembla que cal fer esport. Sembla que cal gaudir. Sembla que la vida és bella. Sembla que la vida també és dura. Sembla que l'excés és dolent i que fumar mata. Sembla que estem molt bé com som (en néixer) i que tota la resta són bajanades que la societat intenta imposar-nos. Sembla que fem el que podem. Sembla que el que compta és la bellesa interior. Sembla que ens en sortirem... Sembla. Semblar. Semblar. Semblar. No ser.

*La violència d'un detonant
ens deixa un regust de ferro a la boca.*

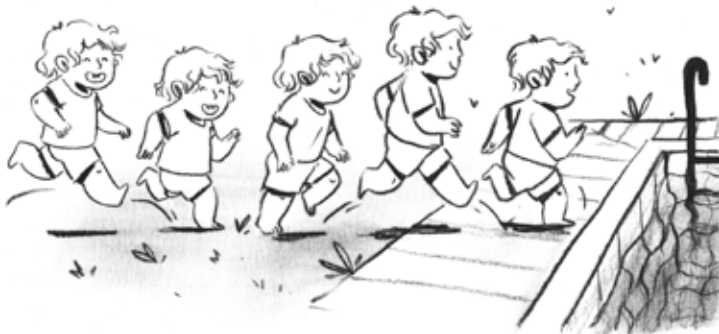
*Tanmateix, ens obre a allò
que hàviem perdut de vista:*

l'esperança.

Juliol de 2014

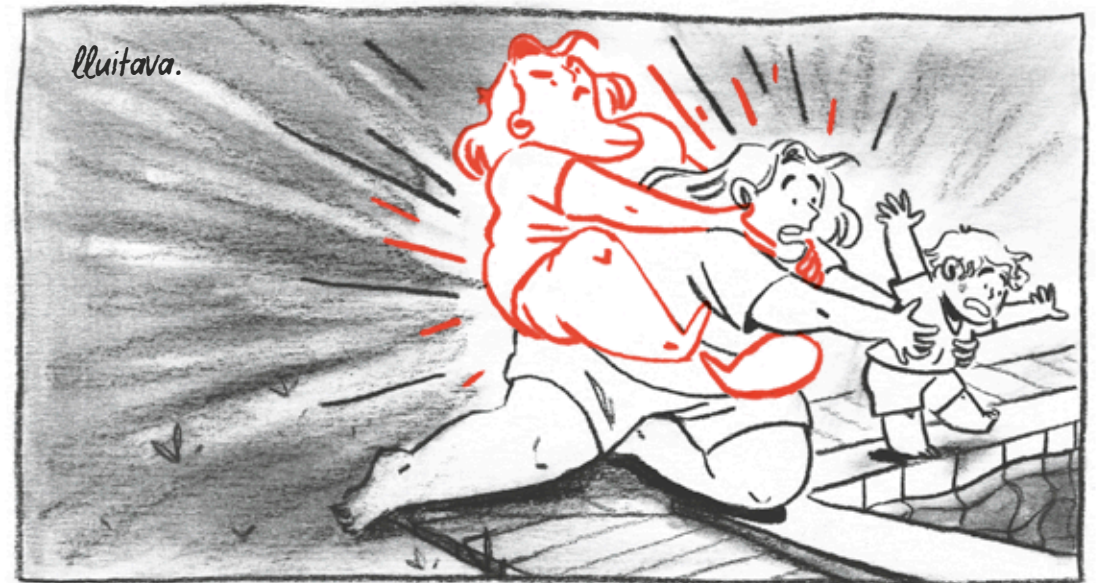
En Lucien corria ràpid...

Massa ràpid.

lluitava.

Aquell dia, vaig comprendre
que per ell, per
nosaltres...

...calia que
la matés.

Tanmateix,
com matar-se
sense morir?

MENTIR

MENTIR
 TOT EL
 TEMPS
 MENTIR
 MENTIR
 MENTIR
 MENTIR
 No voler res més que **UNA**
COSA
MORIR
 com es
 RESPIRA
 com es
 MENJA
 → PER
 PARAR
 DE
 MENTIR

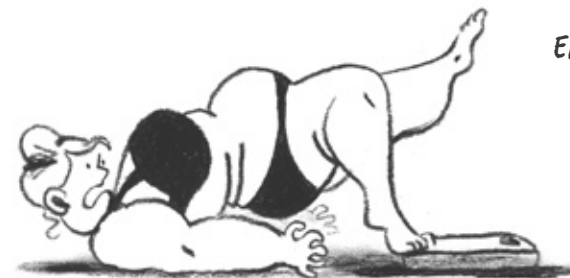
Per què el mot «grassa» és pejoratiu?
Tenim tot de sinònims per evitar-lo.

I, tanmateix, és l'únic que em
sembla sincer.

Grassa

GRASSA

GRASSA

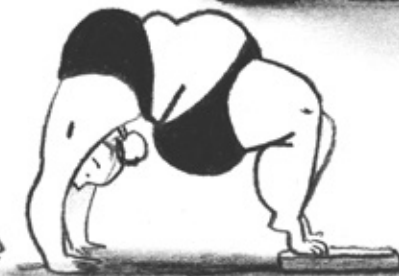
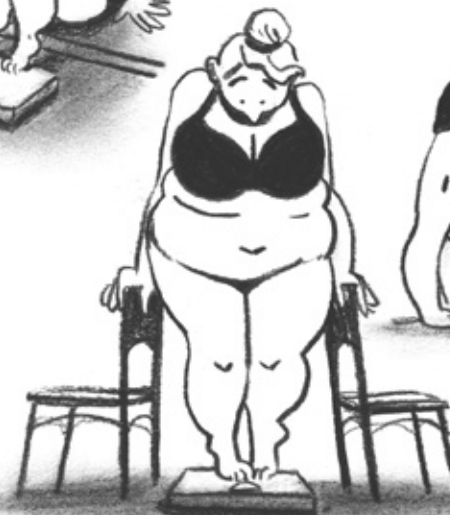

En aquella època, jo
pesava 127 kg.

I faig 1,54 m.

Quan una bàscula
estàndard no
suporta el teu
pes...

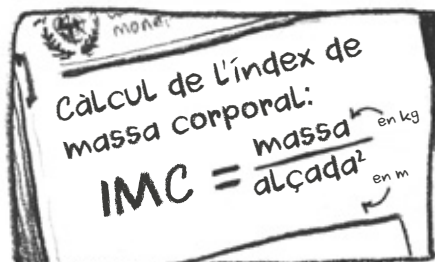
no és una qüestió de
pressió social...

de la pròpia
imatge o de
l'acceptació
del cos...

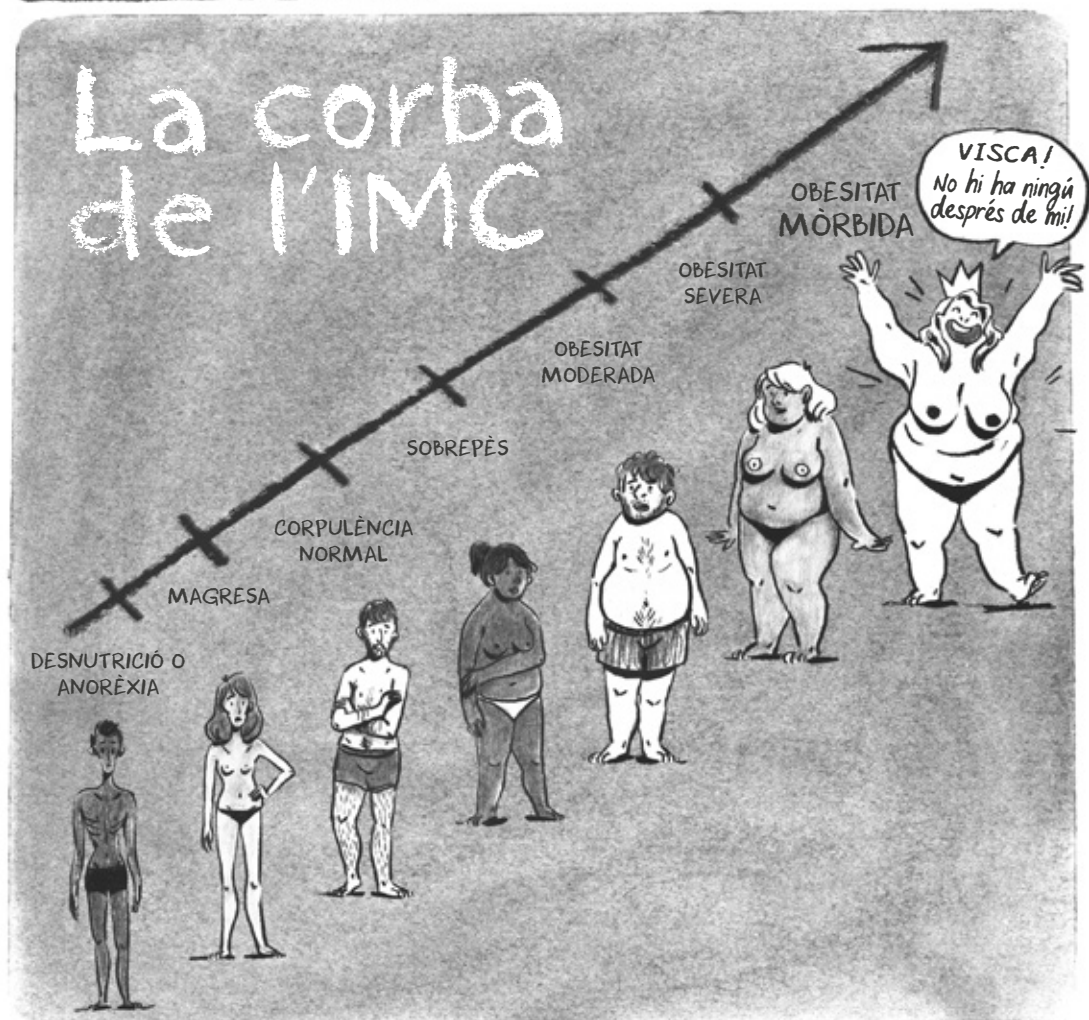

sinó de salut.

«NO ESTIC MALALTA»

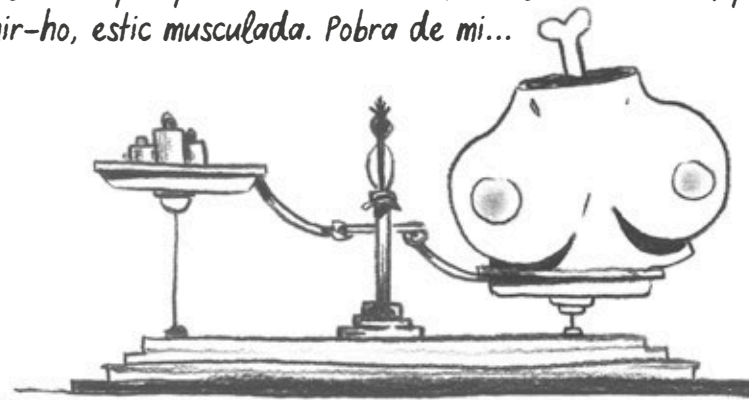
L'IMC* no l'han inventat les revistes femenines per obsessionar-nos i fer-nos entrar dins d'un biquini que costa un ull de la cara, sinó l'OMS, per avaluar els riscos vinculats al sobrepès.

*index de massa corporal

Només els meus pits pesen com un tanc. Tinc els ossos forts i, per arrodonir-ho, estic musculada. Pobra de mi...

El que cal saber és que no importa ni el pes, ni la mida de les natges o la cel·lulitis de les cuixes...

L'únic que et posa en perill és la mida de la cintura.

Un ventre molt gros = Greix al voltant dels òrgans vitals.

No hi ha diabetis.

Ritme cardíac
impecable, pressió
arterial i tiroides
perfectes.

Tot bé,
aleshores?

Teniu obesitat
MÒRBIDA.

De debò?

No.

Teniu un IMC de 53.
És molt greu. Teniu
obesitat mòrbida.

Sí, això ja
ho sé... Però estic
ben sana!

No.

Cal que perdeu pes
immediatament.

Sí, però...

No estic
malalta.

...

Fins a aquell moment, m'havia
salvat de les malalties provocades
per l'obesitat.

Em vaig quedar prenyada sense
cap ajuda. Era com fer el pam
i pipa als que van dient: cal
aprimar-se, per salut.

Càncer de fetge, infart de
miocardi, hipertensió arterial.

Jo estava molt
bé. Físicament.

N'estava molt
orgullosa. M'agradava
anar dient:

«Estic ben sana, el meu cor
funciona bé, les analítiques
són bones i mai no he tingut
mal d'esquena.»

Pensava en
present.

No en
futur.

